

TÚLLÉPÉS

AZ AQUILA HÍRLEVELEK ÉVÉVI FOLYÓIRATA

2022/I. FEBRUÁR 1.

GONDOLATOK A
DIMENZIÓKRÓL,
SZABAD AKARATRÓL,
IDŐRŐL

ISTEN MEGISMERÉSÉNEK
FOLYAMATA

ILLÉS PRÓFÉTA ÉS
KERESZTELŐ JÁNOS

TÚLLÉPÉS

9. évfolyam 1. szám

Megjelent: 2022. február 1.

Az AQUILA katolikus közösség negyedévi folyóirata

A kizárólagos materiális gondolkodáson túllépve: lelkiesség, spirituális kultúra — filozófiai, teológiai, pszichológiai, szociológiai, művészeti és egyéb tudományos megközelítésben.

Megjelenési gyakorisága: Negyedévi folyóirat

A folyóirat régi példányai az archívumban megtalálhatók.

Nemzetközi azonosítószám: HU ISSN 2064-7700

Alapítás ideje: 2014. július 1.

Tartalom

Kedves Olvasóink!	4
ISTEN MEGISMERÉSÉNEK FOLYAMATA.....	6
Dogmákkal, Tamás evangéliummal, Bibliával alátámasztott, de legfőképp valós Isten-élményekre, elmélkedésekre alapuló racionális közlés Isten megismerhetőségéről. Nagyon mély mondandó Isten különböző szintű önközléseiről is...	
GONDOLATOK A DIMENZIÓKRÓL, SZABAD AKARATRÓL, IDŐRŐL	14
A kvantumok határozatlanságán elmélázó írás, mely filozófiai feltételezésekre és a létsíkok fogalmára építve választ keres a szabad akarat kérdésére.	
ILLÉS PRÓFÉTA ÉS KERESZTELŐ JÁNOS	19
Akinek füle van a hallásra, az hallja meg! című könyvre, a Bibliára és más tudományos munkákra alapozó írás, mely párhuzamokat, hasonlóságokat, összefüggéseket mutat fel Illés prófétáról és Keresztelő Jánosról.	
Impresszum	25

Kedves Olvasóink!

Szeretettel köszöntjük Önöket, s reméljük, hogy sok kellemes, gondolkodással töltött időt szerzünk Önöknek, és idővel egyre több olvasónk lesz. *Elindult a kilencedik évünk.*

Miért indítottuk el ezt az eleinte negyedévente (majd terveink szerint sűrűbben) megjelenő elektronikus kiadványunkat?

Az ok a kiadó AQUILA Közösség lelkiségéből fakad. Mi 35 éve vagyunk katolikus közösség, mely eddig sokféle működési formációt is létrehozott, és fenn is tart.

Ami a cikkek tartalmára vonatkoztatott igényünk: újszerű, valós értéket hordozó gondolkodás jellemezze, és csakis a végső igazsághoz közelítő, kereső elképzelés érvényesüljön. A cikkekért nem tudunk fizetni, ahogyan az olvasásuk is ingyenes.

Keressük a spirituálisan is korrekt, univerzális szintet jobban megközelítő, teljes körű tudományos gondolkodást, nyitottságot, bátorságot, hogy minél jobban megismerhessük az embert, a földi létet és az univerzumot.

Célunk az emberi kultúra, a tudományos élet kitágított gondolkodás felé való rehabilitációja. Joseph Ratzinger szavaival élve: *„Senki sem állíthatja azt, hogy ő a szó igazi értelmében „tudja”, hogy Isten nem létezik. De felállíthatja azt a hipotézist, hogy nem létezik, s ebből a tételből próbálhatja megmagyarázni az univerzumot.”* (Krisztusra tekintve) Mi azt látjuk, hogy a jelenlegi tudományos élet megnyilvánulásai szinte csak földies, materiális szempontból próbálják megérteni, megélni a világot. Az így (meg)magyarázott földi világ jelenségei nagyon sok esetben — jelenleg még felmérhetetlenül, vagy be nem vallottan — téves következtetésekre vezethetnek. Pl. a világ keletkezésének módja, oka. Vagy az ember megjelenésének ideje, hogy miből és hogyan alakult ki, más bolygókon, más életek keresése, a kizárólagosan szén alapú gondolkodás is nagy hiba stb.

Az AQUILA feladatának tekinti az emberi felfogás horizontjának a felfoghatóság határáig való tágítását, amit szerintünk folyamatosan fesszegetni, nyújtani, bővíteni lehet.

K. Jaspers gondolatai: *Az egzisztenciális embernek mindig úton kell lennie, nem merevedhet meg dogmatikus igazságokban (...) mindig nyitva kell állnia és tanulékonnak kell maradnia, készen arra, hogy megvitassa az ellenkező álláspontot, mindig tudatában annak, hogy a vándorló embernek nincs végleges igazsága.* Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 14.2.2. fej., 446.o.

A TÚLLÉPÉS kiadvány a kedves Olvasóktól az elmélyült olvasást várja. Az AQUILA nyitott minden újat hordozó elmére, elfogadjuk és közöljük a beadott cikkeket, ha a Szerkesztő Bizottságunk jóváhagyja.

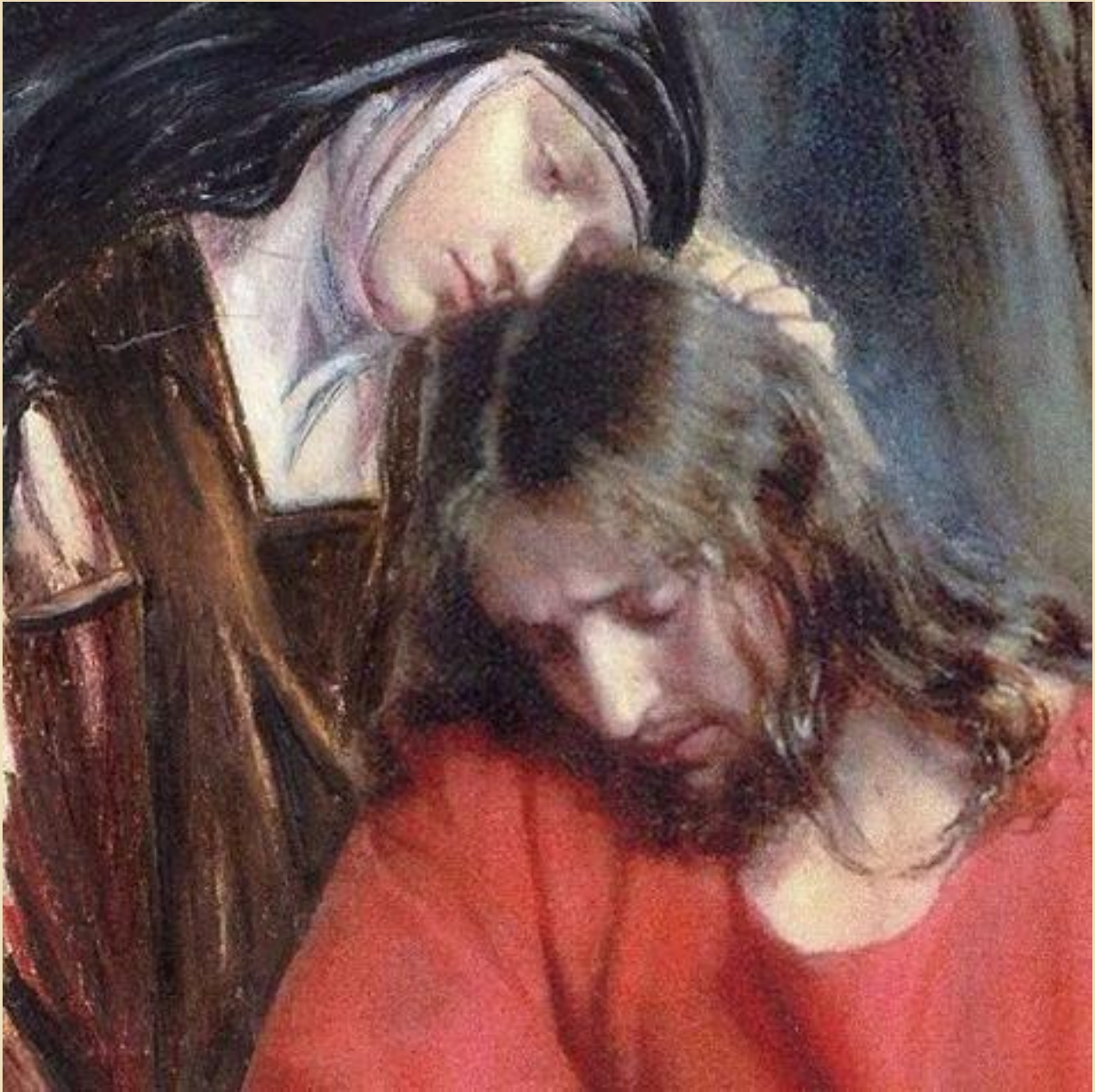
Minket Istenen kívül senki sem működtet, és szabadok vagyunk mindenféle földi érdektől, nem fogjuk sem politikai, sem semmiféle más érdekből cenzúrázni a beadott cikkeket. A közlés legfontosabb kritériuma elsősorban az, hogy a fenti szellemben íródott-e a mondandója, megfelel-e ennek a kitágított horizontnak, megfogalmazása és mondandója tekintetében megfelelően igényes-e, hordoz-e logikát, újszerű gondolkodást. Nem számít a szerző vallási és politikai hovatartozása, ha nem támadja az Istenhitünket.

Semmiféle erőltetett, igazi értékeket nem hordozó, plágiumgyanús terméket sem fogadunk el!

Egyéniségek írásai kellenek.

M. Blondel

*Minél többet tud az ember,
minél többje van, minél több ő maga,
annál inkább tudatára ébred annak,
hogy nincs semmije, nem tud semmit,
hogy nem az, amit akar.*

Pável Márta

ISTEN MEGISMERÉSÉNEK FOLYAMATA

Isten a leggyengédebb, valójában elérhetetlen és mégis bennünk lévő, a legracionálisabb valóság.

Az embernek megismerhetővé válhat Isten, de az, hogy mennyire mélyen, senki nem tudja. Mivel az ember Istenre irányított lény, és a lelke Istentől van, így ez a kérdés kikerülhetetlen. Tudom, amit most leírok, a pusztába kiáltó szó lesz az emberek 99%-ának, de a maradék 1% felrázható, talán megérti és tovább is szeretne menni ezen a nagyon mély úton.

Ha az átlag keresztény tanítást nézem, ami minden emberre egyformára szabott / egy szinten van, akkor fel sem merül ez a kérdés, mert azt hiszik a hívek; hogy én is járok templomba, imádkozok, betartom helyelközzel a parancsolatokat, és ez elég. De azt, hogy igazából elég-e, ezen nem gondolkoznak el. Isten köztünk, velünk, bennünk is van, mégis mekkora szakadék van nem fizikailag, hanem megértési és lelki szinten. (1) Tamás apostol evangéliuma: *77b Hasíts el egy fát! Én ott vagyok. Emeld föl a követ! És meg fogtok találni engem ott.*

A testbe öltözött ember, akit ez a tudat elural, fel nem foghatja, ki is igazán az Isten. Erről nagyon sok felfogás van és nagyon sok vélemény, hogy ki is Ő valójában, de sajnos messze vannak a teljes igazságtól... Tamás evangéliumában (1) *77a Jézus mondta: Én vagyok a fény, amely mindannyiuk fölött van. Én vagyok a mindenség; a mindenség belőlem jött ki, és a mindenség visszatér hozzám.*

A katolikus lexikonból egy kis ízelítő (kiemelés tőlem)

<http://lexikon.katolikus.hu/I/Isten%20megismerhet%C5%91s%C3%A9ge.html> **Isten megismerhetősége:** ... 1. Az igaz Isten a műveiből a természetes ész világosságánál megismerhető. Dogma. 2.*A természetes ész segítségével az ember nem képes intuitív módon megismerni Istent, azaz nem képes Isten látására emelkedni. Dogma. 3. Van hívő istenismeret. Dogma. Ez az istenismeret nem intuitív... **A kérdés az, hogy értelmünk milyen módon és milyen bizonyossággal ismeri meg Istent, főleg létének valóságát. Természetesen ide tartozik az is, hogy létének megismerésébe bele van foglalva lényegének és tulajdonságainak ismerete is... *** - Az egyházi tanítóhivatal az I. Vat. Zsin-on így nyilatkozott: Isten mint minden dolog kezdete és célja, a természetes ész világánál biztosan fölismerhető a teremtett dolgokból (D 1785, 1806). Ebben benne van az, hogy a világtól különböző, transzcendens Isten a látható dolgok alapján fölismerhető... ****Már az egyházatyák is hangoztatták Isten természetes megismerésének lehetőségét.

Folytathatnám, de nem teszem. Inkább nézzük sorra:

*A természetes ész segítségével az ember nem képes intuitív módon megismerni Istent, azaz nem képes Isten látására emelkedni.

Sajnos ez fájdalmasan igaz. De csak akkor igaz, ha nem transzcendálja magát valaki. Tény, hogy akkor sem teljes a megismerés, de sokkal mélyebb lehet, mint ahogy bármilyen teológiai irányzat ismerteti.

**A kérdés az, hogy értelmünk milyen módon és milyen bizonyossággal ismeri meg Istent, főleg létének valóságát. A válasz az, hogy nem az értelmünkkel ismerjük meg, hanem az Isten önközlő transzcendens létével, szeretetével, lehajlásával és felemelésünkkel. Mondhatjuk, ezután kapunk csak „észhez”.

***Az egyházi tanítóhivatal az I. Vatikáni Zsinaton így nyilatkozott: Isten, mint minden dolog kezdete és célja, a természetes ész világánál biztosan

fölismerhető a teremtetett dolgokból... Biztosan felismerhető, de hogy mennyire mélyen, mennyire igazán, arról nem beszélnek.

*****Már az egyházatyák is hangoztatták Isten természetes megismerésének lehetőségét.* Ha hangoztatták is, *de* ezek között egyet sem olvastam, aki olyan mélyen értette meg ezt, mint amit elmélkedésben vasárnap kaptunk. Az Aquilai elmélkedésben Isten lélektől lélekig közöl – nem kóbor ájtatos csapkodás, nem képzelgés, mint sokan teszik...–, hanem isteni logikára épülő, kevés szavú közlések sorozata, ami szisztematikusan a legjobb pedagógiával és emberismerettel egyénre/arcra szabott. Amikor az ember elmélkedésben „találkozik” az Úrral és a fényben beszél Vele, nem hanggal beszél az Isten, hanem a lélekben tudatja a dolgokat. Részemről nem tudnám megmondani, hogy milyen hangon, milyen szavakkal szól hozzám, mégis pontosan tudom, hogy Ő az, hogy mit mond, hogyan irányít, hogy vezet, sőt az érzelmei is 100%-ig átjönnek, ami miatt sokszor mélyen resteltem magamat. Ez a fejlődés, amit most elmélkedésben megtudtam, ez összezavarhatja mindent, mert annyira más és formánélküli közlés. De nem fog összezavarni, erre Isten vigyáz, csak azzal közöl tudást, aki ép ésszel kibírja. De ez még nem jelenti, hogy tudjuk, ki teljes valóságában, teljes igazságában az Isten.

Tamás evangélium (1): 13 És fogta őt, visszavonult, és mondott neki három szót. Amikor pedig Tamás a társaihoz ment, megkérdezték őt: Mit mondott neked Jézus? Mondta nekik Tamás: Ha megmondok nektek egyet azokból a szavakból, amiket mondott nekem, követ fogtok ragadni, rám vetitek (azokat), és tűz jön ki a kövekből, s meg fog égetni titeket. Itt is erről van szó, amit mi most megtudtunk.

Ő még attól is sokkal több, felfoghatatlan, de közelített Magához. Sőt, a vélhető, magát mélyen közlő Isten a mostani felfogásunk/megértésünk szintjén sokkal mélyebb, és meg sem közelíti az egyházatyák vallomásait, annyira más az egész megismerés. Amit nekünk Isten megmutatott, az nagyon megrázó volt, mert az Isten arra törekszik, hogy a legjobban közelítsen az Ő isteni valóságához, hogy így egyre jobban, egyre mélyebben bemutassa magát. Alig várja, hogy hallgatója legyek, felfoghassam, amit mondani, mutatni akar, aztán akkor lecsap, és a felfogóképességem határáig közöl. Igaz, ez először nagyon fáj, majd emelkedettséggel, végtelen örömmel tölt el, amit utána megismertetek és megéletem az Aquila csoporttal/harmadrenddel. Félő, hogy itt sem tudja mindenki megfelelő iramban követni, de ez majd idővel nyilvánvalóvá válik.

De mi is a baj velünk, emberekkel?

Legfőbb baj az, hogy annyira emberek vagyunk, hogy szinte elvétele sikerül kirázni minket ebből a szerepből, abból az azonosulásból, amit fizikai szemmel a tükörben látunk, és az igazi formánk, vele a lehetőségünk, hovatartozásunk eltűnik. Sajnos egyre jobban elveszik, már az emlékeztetés is kevés a felébredéshez. Ahogyan Jézus Krisztus mondta Tamás

apostol evangéliumában (1) / Lehet, hogy túl sokat idézem, de nagyon igaz és meg-
rázó számomra, főleg, hogy egyre jobban értem.../¹ 28 Jézus mondta: *A világ köze-
pén álltam, és testben jelentettem ki magam nekik. Mindnyájukat része-
gen találtam, nem leltem köztük senki szomszédhozót, és fájt a lelkem az
emberek fiai miatt, hogy vakok szívükben, és nem látnak. Hiszen üresen
jöttek a világra, és arra törekednek, hogy ismét üresen menjenek ki a vi-
lágból. Ám most részegek. Amikor borukat eltávoztatják, akkor fognak
bűnbánatot tartani.*

Istentől vándor-
úton, távol já-
runk, nagyon is
messze kerültünk,
de magunkban
hordozzuk az is-
teni lelket, amiért
a felelősségünk
iszonyú nagy.
Nem fogjuk fel,
még a vágy is alig
van az igazi isteni
megismerésre,
mert annyira em-
berek vagyunk, és
még a vallások
sem akarnak (már

talán nem is képesek) ebből felrázni.

Az emberiségnek a süllyesztő téveszméje a súlyos ego felemelkedése és
eluralkodása a lényeken. Hatására az emberek különálló személyként él-
nek, hogy Isten hosszas küzdése után – páran esetleg – felfogjuk azt,
hogy nem emberi kreálmányként kell Istenre gondolni.

Milyen kép lehetne a valós Istenről? Ez 2000 éve kérdés volt.

²Tamás evangélium: 37 *A tanítványai mondták: Mikor jelented ki magad
nekünk? és mikor látunk meg téged? Jézus mondta: Ha levetkőzitek sze-
mérmetekeket, és veszitek ruháitokat, lábaitok alá teszitek azokat, mint ki-
csiny kisgyerekek, s rátiportok azokra, akkor [fogjátok meglátni] az Élő
fiát], és nem fogtok félni.*

¹ <http://www.tradicio.org/libridivini/tamasevangeliума.html>

² Uo.

Biztató, hogy az Úr küzd értünk, szakadatlan küzd és közöl. Nekünk, embereknek, nagyon kellene finomodni, értékrendet, fontossági sorrendet kellene változtatni, hogy el tudjon bennünket érni Isten jóságos keze. Nekünk nagyon hosszú lenne az út, dimenziókon, formátlan világon át..., szinte lehetetlennek tűnik, de mégsem az, mert az Úr immanens is, bennünk is van és segít.

Nekünk, Isten felé törekvő lényeknek, hogy a materialista világból kiszökhessünk, nagyon sok formát, nagyon sok vágyat kellene leadni és sok órát kéne rááldozni a földi hívságokkal szemben. Megérné a fáradságot ez az önfeladás. Hosszú és fájdalmas az út addig, mire igazából megérténénk, hogy ki jött el értünk Jézus Krisztus formájában, és mi is van a valóságban e tette mögött. Ez a kérdés egy nagyon súlyos kérdés, mert ha ember módjára akarunk megfelelni, csak messzebb kerülünk a megoldás valóságától. (Nekem az nem elégséges válasz, hogy váltságul adta magát...) A Végtelen Isten nagyon is jól ismeri a helyzetünket, ránk szabott parancsolatokat adott nekünk, kimondottan az emberre alkotva, meghagyva a lehetőségét annak is, ha az ember végre *túllép* önmagán, hogy a transzcendens létben is tudjon élni – a földivel párhuzamosan –, akkor remélhetőleg észreveheti, hogy egy zárvány Isten létében. Isten mindenütt ott van, tehát abszolút jelen van, ha kiemelt bennünket a saját fizikai formánkból, akkor sem tudunk belehomogenizálódni. Az unio mystica nem fog bekövetkezni, mert a lelkünkben minimum három féle elkülönülés van: a fényes, a sötét és a szürkesség, és így előbb ezeket el kellene küldeni egy olyan Isten utáni vágygal, hogy vissza se jöhessenek. Jézus az embereknek emberi alakban jelent meg, hogy tanítson, hogy beszéljen velünk, hogy bemutassa a Létet, hogy Isten felé terelhessen bennünket, addig a szintig, ameddig kibírjuk. De nagyon tudta, látta, mennyit bír el az akkori emberiség.

Biblia Jn 16, 12 *Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzá elég erősek.* 13 *Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövődőt fogja hirdetni nektek...* Milyen mély értelme van ezeknek a mondatoknak! Jézus a háromdimenziós emberhez jön, elmondja, ki az Isten, de tudja, nem értik, de biztat, eljön az az idő is, amikor a Szentlélek által megerősödve megérthetjük, mit akart még közölni.

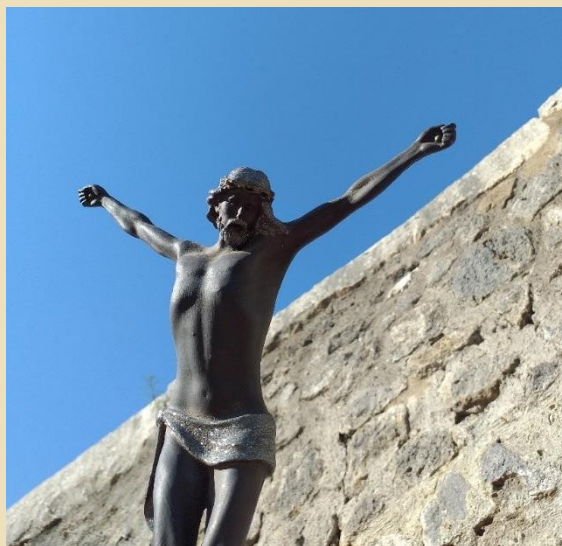
Mióta ember van a Földön – s egyre bizonytalanabb, hogy tudjuk, mióta van itt...– mindig valami módon, de kereste az Istent, s mindenben felfedezni vélte. Isten gyengéden presszionált, hogy gondoljak Ehnaton fáraó napisten hitére, ami már haladás volt a többivel szemben. A fáraó igen komolyan vette a nap-Istenséget, tudjuk, elbukott, korán jött elő vele. Ugorjunk egy nagyot, János evangéliumában a világ világossága az Isten.

Korának különösen kiemelkedően jó megértési szintjén volt Szent János evangélista, s sokkal pneumatikusabb az Ő evangéliuma, mint a szinoptikusoké. Jánosnál a világ világossága az Isten és az igazság az, hogy egy átlag kereszténynek ma is ez a mérvadó (ha ezen a szinten van, igaz is...). Itt megint fényről beszélünk, de a fény az, ami egyfajta rezgés /energia, amit mai fizikai szinten tudunk róla, de ez sem minden.../, János apostol nem fizikai fényről beszél, hanem anyagtalan létről. Ma itt tartunk, de Isten szerint ez is kezdeti felfogás a valóságához képest. A fény még lehet másfajta rezgés, vagy más fajta lét közlése, mert az igazságra sem fogalmunk, sem szavunk sincs, csak rosszul lehetne körülírni. A fizika minden nap valami újat hoz elő, időnként maguk a tudósok sem értik, csak sejtik a dolgokat, azt főleg nem tudja a mai tudomány sem, hogy az anyagi természetű fény/energia hogyan válik anyagtalan, végtelen energiává, értelemmé. Jézus Krisztus „mondta”, haladjunk, mert a Fény sem jó megközelítés, attól sokkal nagyobb erő, lét, abszolút, értelem, minden Ő, de nem tudom leírni, szavunk, fogalmunk sincs rá, csak, értem...!

Isteni önközlés, testet öltések

Kicsit elkészerítő, amiket Jézus Krisztus közölt, mert három nagy kérdést vetett fel bennem.

1. Amikor Istennel „beszélgetünk”, akkor egy fény félét látunk, amelyik a lelkünkben „beszél”. De ha Ő több mint a világ világossága, több mint fény, akkor mi kivel „beszélgetünk”? Képzeltünk volna, s az egész nem igaz? Azonban az, amiket tudat, az egyenesen megrázó, kiforgató, logikus, penge élességű racionalitás. Jézus Krisztus megnyugtató, erről szó sincs. Mondhatjuk, hogy az emberiségnek testet öltött Jézus, mert az emberiség így bírta felfogni³. Jézus fizikai formájában köztünk élt a harmadik dimenzióban, megtekinthető, megfogható, sőt megfeszíthető volt. Nekünk, akik Isten segítségével tovább fejlesztettük magunkat, Ő már fény formába „öltözött”, mert már így is felismerjük, és úgy beszél hozzánk. Aki halad, annak akár egyesével is, a haladási szintjének megfelelően „testesül” meg Jézus Krisztus.⁴ Ez félelmetesen csodálatos és megható, végtelen hálára kötelez minket. Gondolom, hogy ennek a közlési sorozatnak ezzel még nincs vége. Sokkal, de sokkal messzebb van az Isten, így lassan(...) csalogat,

³ Az sem teljes siker, mert sokan így sem bírják megérteni, felfogni a mai napig sem.

⁴ Ezt nem én mondom, hanem Jézus Krisztus értette meg velem.

hogy Felé egyre messzebb vigyen minket attól, mint amit ma gondolunk és hiszünk. Ebben az egészben a legszomorúbb az, hogy az egyház ebből semmit sem tesz meg, képviselői talán tömegesen nem is értik, miről beszélnek, vagy leminősítenek a maguk szintje alá. Ha Isten nem venné át a vezetést a Szent Lelke által, akkor mondhatnám azt is, hogy magányosak vagyunk, vagy magunkra hagyott a saját egyházunk. De nem igaz, mert az Úr ezerféleképpen velünk van. Mégis fájdalmas, mert mi van a többi emberrel, aki nem képes a kegyelmet megérteni, Vele dolgozni és kiteljesedni Istenben? Tudom, vannak különböző féle tehetségek, karizmák, mégis fájdalmas, hogy a többi embert nem vezetik Isten megismerésének folyamatában.

Egy misztikust most is, régen is sokféle vád érhetett, de ezzel szerintem nem kell foglalkozni, mert süketeknek minek hegedülni? Így az, amit mondanak, az lényegtelen, hacsak nem akarunk megállni, sírdogálni az ellenzők zártsága felett, de ettől sokkal messzebb kell lennünk. Ha elmélkedésben találkozom fény formájában vagy energia formájában Istennel, akkor biztosan tudom, hogy Ő az! Ezt a misztikus szentek is tudták, s Ők nem tudták elmondani, hogy mi hogyan történik, mert erre sem fogalmunk, sem szavunk sincs, csak az értheti meg, akinek vannak/voltak hasonló élményei. Isten úgy vonz magához, hogy nem akar formát közölni, nehogy az kössön le miket, sőt egyenesen ellenzi. Szoktat, hogy forma nélküli világokban is megismerjük Őt, és ezzel jobban megközelíti a végső igazságot, de addig még iszonyatosan hosszú az út.⁵

2. A másik, ami eszemben volt, és Jézus Krisztusnak el is mondtam a meglátásomat;

- Az jó, hogy nem fizikailag, hanem fényben látjuk, legalább mi nem feszítjük meg.

Jézus Krisztus elcsodálkozott:

- Nem? De igen, és ez sokkal jobban fáj nekem.
- De hogyan, Uram?
- Hát hogyan lehet bűnt elkövetni?
- Tudva és akarva – válaszoltam.
- Amikor már ott tartatok, hogy fényben láttok, akkor nem hisztek, hanem tudtok! S ha kérek, mondok valamit, sokan közületek sem teszik meg, vagy csak a felét. Sőt, elfelejtik, mert el akarják felejteni. Ez nekem jobban fáj, mint a megfeszítés.

⁵ Tévedés ne essék, nem fizikai távolságokról beszélek, hanem lelki haladásról. Isten bennünk és körülöttünk is ott van a maga valóságában, csak mi sehol sem vagyunk ennek felismerésében.

Belegondoltam, milyen igaz, és nagyon szégyelltem magamat. Nehéz igazán jónak lenni, sőt minél többet tudunk meg, egyre nehezebb. Akinek többet adnak, attól többet is követelnek, igen nagy igazság ez is. Ha jól belegondolok, azzal, hogy Ő elmond mindent, és szemtől szembe beszélek velem, ugyanakkor ha 100 százalékgig mégsem valósítom meg, vagy elfelejtem, vagy lusta vagyok és halogatom, vagy bármi módon szabotálom az isteni akaratot, feladatot, parancsot, igen, az is egyfajta megfeszítés. Csak azon a szinten, amelyiken Ő közölte, és valóban lehet, hogy ez még jobban fáj Neki – ha lelkesen nem ugrott, nem mondta, nem csinálta rögtön, hanem a saját földi dolgait részesítette előnyben – mert fejlettebb a lény.

3. Végezetül, egy nagyon fontos és félelmetes dolog: Azt tudjuk, Isten lelke lakik mindenki bennében. Nem mindegy, milyen istenképpel tudatosítjuk magunkat. Minél jobban haladunk a valódi Istenismeret felé, annál nagyobb öntudattal, annál erősebbek leszünk, elképesztő tehetséggel. Ezzel jól, szeretettel Istenre hallgatva kell gazdálkodni, Istennek segítve a többi lény üdvözítése érdekében.

Ha odaadó szeretet uralkodnék az emberben, és rajongva nézne az Istenre, várná, hogy az Isten vezesse, hogy megint mondjon valamit, akkor nem feszítené keresztre, hanem örömmel engedné, hogy tovább vigye, hogy ebből az emberi burokból, emberi gondolkodásból kiemelje és megmutathassa az Ő igazi világát. Ha szeretjük Istent, Ő egyre jobban fölfelé vezet, megismerhetjük a mindent átható létét, amit most még fel sem fogunk, csak esetleg érezzük. Hosszú út van az embernek az Isten megismerése felé, nem szabad feladni.

Nem tudhatjuk, hogy Isten milyen huszárvágásokkal él, hogy ne lineárisan haladjunk, hanem sokkal gyorsabban.

Tamás evangéliuma (1) 82 *Jézus mondta: Aki közel van hozzám, közel van a tűzhöz; és aki távol van tőlem, távol van a királyságtól.*

Irodalom

1. Tamás apokrif evangélium <http://www.tradicio.org/libridivini/tamasevangeli-uma.html>
2. Biblia, Szent Jeromos Bibliatársulat ford.

Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA h.r. vezetője, 35 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója.

Két könyve jelent meg (*Akinek füle van a hallásra, az hallja meg!*, valamint *A misztikus teológia alapjai*) és egy *Hazafelé* címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu, az AQUILA Magazinban és a Tüllépés n.é. lapban, valamint a blogokon.

Szeibert Márton

GONDOLATOK A DIMENZIÓKRÓL, SZABAD AKARATRÓL, IDŐRŐL

A jelen írás célja, hogy kicsit elmélázzon a kvantumok határozatlanságán, összhangba hozva azt a magasabb létsíkokkal, szférákkal, (lét)dimenziókkal (ebben az írásban ezek a szavak mind ugyanarra utalnak).

Klasszikus fizika

Laplace-tól származik az alábbi gondolat. Szabadfordításban idézem:

„Tekinthejtük az univerzum jelen állapotát, mint a múlt következménye és mint a jövő oka. Egy intellektus, aki egy adott pillanatban ismerné a természetet mozgásba hozó összes erőt, és az összes természet alkotta elem mozgásállapotát, ha ez az intellektus elég hatalmas lenne, hogy ezeket az adatokat analízisnek vesse alá, ami magába foglalná egy formulában az univerzum legnagyobb és legkisebb atomjainak mozgásait is; egy ilyen intellektus számára semmi sem lenne bizonytalan, és a jövő - akárcsak a múlt - jelen lennének a szemei előtt.”⁶

A fenti idézet nagyon jól szemlélteti, hogy mit értünk az alatt, hogy a klasszikus fizika determinisztikus. Kicsit másképp fogalmazva: ha ismerjük egy rendszer aktuális állapotát, valamint a rendszert irányító törvényeket, akkor egyenletek segítségével bármely időpillanatbeli állapot kiszámítható.

Lépünk kicsit tovább.

Az idő érzékelése abból származik, hogy az életünk bizonytalanságok sorozata, nem tudjuk, hogy mi lesz a jövő, a múltat pedig folyamatosan elfelejtjük. Ha azonban nem felejtjenék semmit, és a jövőt is biztosan látnánk, akkor az egész történelem, beleértve a múltat és a jövőt úgy heverne előttünk, mint egy A4-es papírlap, igaz, beleírni nem tudnánk. (Vagy mégis? – Most nem erről lesz szó.)

Kvantumfizika

A klasszikus fizikával szemben, a kvantumfizikában van egy határozatlanság, ami nagyon érdekessé teszi ezt a témakört, hiszen – ahogy fent

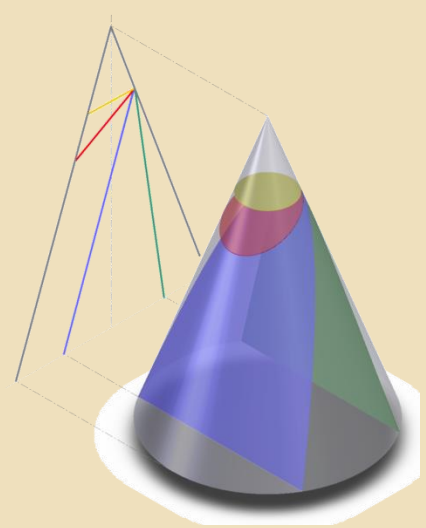
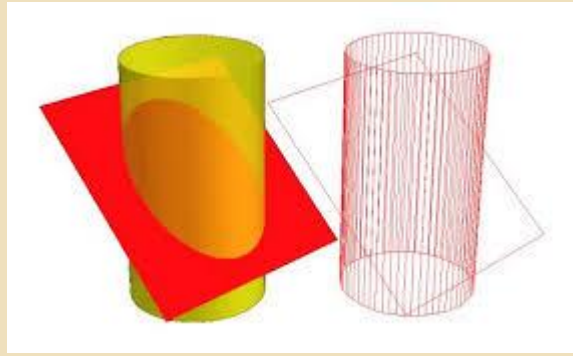
⁶ Felhasznált szöveg: "We may regard the present state of the universe as the effect of its past and the cause of its future. An intellect which at a certain moment would know all forces that set nature in motion, and all positions of all items of which nature is composed, if this intellect were also vast enough to submit these data to analysis, it would embrace in a single formula the movements of the greatest bodies of the universe and those of the tiniest atom; for such an intellect nothing would be uncertain and the future just like the past would be present before its eyes." – Forrás: [1]

már idéztem – a klasszikus fizikában minden determinisztikus, és ezt nagyon megszokta az ember a hétköznapijaiban. Ritkán gondolkozunk el azon például, hogy a levegőben elengedett labda vajon le fog-e esni, mert az a tapasztalatunk, hogy a fizikai törvények értelmében a labda determinálva van arra, hogy leessen. A kvantumok világában ez már nem egyértelmű. Felmerül a kérdés, hogy a bizonytalanság, illetve határozatlanság vajon miből ered. 3 opció tűnik lehetségesnek:

1. A rendszer nem határozatlan, de az ember képtelen arra, hogy a nagyon apró változókat lemérje, így ismeretlen marad számára a változók léte, amik bár determinálják a kvantumok állapotát, mi nem tudunk róluk, és számunkra határozatlannak tűnik.
2. Másik lehetséges hipotézis, hogy ezek a változók azért rejtettek a mi szemünk előtt, mert mi is ennek a rendszernek a része vagyunk, és valójában csak egy külső térből, egy magasabb dimenzióból lennénk képesek detektálni a változókat.
3. A harmadik lehetőség pedig az, hogy nem léteznek rejtett változók, hanem a kvantumok valódi tulajdonsága az, hogy határozatlanok.

Erre a kérdésre nincs egyértelmű válasz a fizikusok között, bár többnyire a legutóbbi feltételezésből indulnak ki, hiszen a mi szempontunkból lényegtelen, hogy mi a határozatlanság oka, a mi szemünk számára akkor is határozatlanoknak tűnnek, ha valójában nem azok.

Ebben az írásban most feltételezzük, hogy a második opció a helyes. Tehát feltételezzük, hogy a kvantumok is determináltak (legalábbis magasabb dimenzióból nézve), azaz, ha ismernénk az összes változót, beleértve a feltételezett, kvantumra ható magasabb dimenziójú változókat is, akkor meg tudnánk jósolni a kvantum következő állapotát. Tehát, még egyszer, az összes változó megismerésének a határa a jelen cikk feltételezése alapján nem a kvantum mivoltából ered, hanem abból, hogy mi mint megfigyelők csak a kvantummechanikai rendszer részeként tudunk méréseket végezni, és ezért vagyunk képtelenek a változók megismerésére, de amúgy ezek a változók is megismerhetőek azon lények számára, akik a rendszeren kívül állnak. Egy egyszerű szemléltető példa, hogyha a kétdimenziós síkon egy kört látunk, akkor az a háromdimenziós térbe kilépve lehet gömb, henger, kúp, vagy valami egészen furcsa test is, aminek az adott síkmetszete éppen egy kör.

Képek forrásai:

<http://abrazolottanitok.blogspot.com/2020/04/tavoktatas-gomb-es-torusz-sikmetszete.html>

<http://ludens.elte.hu/~vima/sik.html>

<http://abrazolottanitok.blogspot.com/2016/04/10-het-kup-es-henger-sikmetszete.html>

Ebben a szemléltető példában, ha a testet keresztül húzzuk a síkon, akkor a síkbeli lények számára megjósolhatatlan, hogy a kör miként fog alakulni, de a külsőbb térből, azaz a háromdimenzióból pontosan tudjuk, hogy a síkmetszetek hogyan változnak majd. A kétdimenzió rejtett változói tehát a háromdimenzióból szemlélve nem rejtettek, és a síkmetszet alakulása nem a véletlen műve, hanem egy determinált, megjósolható folyamat része, csupán túl kell lépni egy zártnak hitt rendszeren.

Jelen gondolatoknak persze nem az a célja, hogy a determinisztikus világképet erősítse, ezért a cikk végén erre röviden még visszatérek. Most azonban egyelőre annyi következtetést levonhatunk, hogy a legmagasabb dimenzióból, mondhatjuk, isteni szemszögből tekintve a világot, nincs ismeretlen változó, így a teljes világegyetem-történelem a kezdetektől a vég-időig (ha van ilyen) teljesen átlátható A4-es papírlap, ami Isten szeme előtt van. Mondhatjuk, hogy nincs idő, mert nincs bizonytalan egymásutániság, csak egy egyszerű mechanika, amibe, ha egy adott ponton belenyúl, akkor egyértelműen látható az egész sokdimenziós tér-idő-szerkezet átalakulása, reakciója.

Tegyük fel, hogy a feljebbi dimenziók lényei mind látják az alsóbb dimenziók változóit, de az alsóbb lények nem látják a felsőbb változókat. Ez azt jelenti, hogy minél feljebbi dimenzióból tekintek le egy adott világra, annál messzebbre tudom nagy biztonsággal megjósolni a jövőjüket, mert annál több változót látok, amik befolyásolhatják a lenti világ működését. Azt is mondhatnám, hogy minél feljebb van valaki, annál kevésbé rabja az időnek, annál inkább látja az ok-okozati láncokat.

Ha egy óriási, több-dimenziós mechanikai rendszer része vagyok, akkor mégis hol van a szabad akarat?

A keresztény teológia szerint az ember test és lélek egysége. A lelkünk mint Istentől származó léteesszencia tart életben minket. Ezért mondhatjuk, hogy örök létünk van, mert ez az isteni rész bennünk halhatatlan. Ugyanakkor a bűneinkkel lehalványítottuk a bennünk levő ragyogó gyémántot, mert ezek a bűnök mint ragacsos koszos valamik ráarakódtak a lélekre. Ezért talán úgy is elképzelhetem az embert, mint egy sok réteggel bevont valamit, aminek a belsejében valahol mélyen ott van – még ha csak egy kis pont formájában is, de ott van – belül a tiszta isteni valóság. Minél mélyebbre nézek önmagamba, annál tisztább formában találhatok rá a valódi énemre. Nagyon sok igazságot érzek azokban a filozófiai irányzatokban, amik a belső, a psziché világát azonosítják a külső világgal. Tehát amikor azt mondom, hogy az énem sok réteget tartalmaz, és a külső durva rétegek felől elindulva befelé egyre finomabb rétegeket találok, akkor ezt ki is vetíthetem a külső világra, és mondhatom azt, hogy a világ is sok réteget tartalmaz, elindulva a durva materiális formáktól az egyre finomabb dimenziók felé. Erre a képre alapozva mondom azt, hogy a lények, mondjuk emberek, magukban hordják a magasabb rendű lelki formákat is, és ez azt is jelenti – kivetítve ezt a külső világra –, hogy az ember egy nagyon „hosszúka”, „elnyújtott” valami, aminek a „teteje” beleér a legfelső dimenzióba, de az „alja” a mi dimenzióink része. Azaz keresztülnyúlunk az összes dimenzión, mindnek a részei vagyunk, de a tudati szintünk a legalsó állapotban van, így durva testi emberként azonosítjuk magunkat. Tudjuk, hogy van Istentől kapott lelkünk, érezzük az Isten jelenét (legalábbis az elmélkedő, imádkozó emberek érzik), de emberként úgy tűnik, képtelenek vagyunk arra, hogy az emberi létünkéből magasabb létsíkra transzformáljuk a testi-lelki önmagunkat (legalábbis egyelőre), azaz másképp megfogalmazva, a tudatunk ember marad, és emberként nem láthatjuk a saját létsíkokunk rejtett változóit, így például nem tudunk túl messzire-menően nagy biztonsággal jövőt jósolni. Nem kizárt, hogy más lényekkel, magasabb létsíkokkal kapcsolatban állva kaphatunk információt a jövőről, de ez nagyon ritka, valószínűleg nem véletlenül – viszont volt/van példa ilyenre is. Visszatérve, az elnyújtott, minden létsíkon egyszerre élő lény, akinek a tudata a lenti síkon van, az mégis meg tudja élni a kapcsolatot a fenti síkokkal, Istennel is. Ebben a kapcsolatban olyan impulzusokat kaphat a lény Istentől (vagy más lényektől), amik az emberi létsíkról szemlélve láthatatlanok, rejtett változók. Tehát a lény képes olyan döntést hozni, ami az adott dimenzióból megjósolhatatlan, hiszen a magasabb dimenziókból jövő impulzusokat a lenti dimenzióból nem láthatjuk előre. Ez az elmélkedő emberre jellemző nem

determinisztikus viselkedés hasonlítható a kvantumhoz, ami szintén nem determinisztikus. (Mondhatná valaki, hogy ez a hasonlat nagyon erősen korlátozott, mert nagy mennyiségek esetén a kvantumok is megjósolható képet ábrázolnak, valószínűségi törvényekkel le tudjuk írni őket. Csakhogy az emberi társadalom, a tömegek is leírhatóak valószínűségi törvényekkel, annak ellenére, hogy egy-egy egyén képes a tömegektől eltérően viselkedni. Ezért gondolom, hogy a hasonlatom helytálló.)

De még mindig nem látom, hogy hol a szabad akarat

A szabad akarat onnan eredeztethető, hogy minden lény ilyen elnyújtott alakú, és minden lény részt kap az isteni létből (másképp halott lenne); másképp, jóval egyszerűbben fogalmazva, mindenkinek van lelke. Ha ez nem is tudatos, végső soron akkor is innen ered minden döntés forrása. Az elmélkedő ember igyekszik az isteni részt kitágítani magában, hogy Isten vezesse az ő lépéseit. Ez esetben az ember szabadabb, kevésbé a mechanikai megjósolható világ része. A tagadó ember azonban igyekszik a felső részről tudomást nem venni,

így ő sokkal inkább megjósolható, determinált. Azonban senkinél sincs teljesen elzárva az isteni rész, így minden embernek megvan a lényének a legbelső részében az a kis apró gyémánt, az a kis szabad akarat, amivel bármikor Istennek adhatja önmagát, hogy a teljes lényét a szabadság hassa át; vagy a másik példával élve, az elnyújtott alakú lény a tudati szintjét az alsó állapotból a felsőbb felé irányíthatná. Hogy mi az oka annak, hogy ezt mégsem teszi, hogy mégis a lények sokasága a tagadás szellemét, a bűnt választja, annak nincs értelme az okát keresni, erről bővebben egy másik cikkben lehet olvasni.⁷

⁷ <https://www.aquilapart.hu/tullepes/tullepes001.pdf>

Ellenem vethetné valaki, hogy ezzel még nem oldottam fel a paradoxont, mert az, hogy a döntéseink oka nem a determinált alsó létsíkról származik, hanem egy felsőbb dimenzióból, attól még van konkrét oka, és így az egész világegyetem, beleértve az összes dimenziót, mégis determinisztikus, csupán a különböző dimenziók hatnak egymásra, amit lentről nem feltétlenül látunk. Azt gondolom, hogy ez a következtetés csak részben helytálló. Helytálló lehet esetleg (bár biztosan nem tudhatom), amikor mondjuk a kvantumok bizonytalanságát elemzem. Talán a felettünk levő létdimenziót látva egyértelművé válna, hogy egy-egy kvantum miért úgy viselkedik, ahogy, és így mondhatjuk arra is, hogy determinisztikus. De az emberi lélek esetén már nem lennék ebben biztos. Ha elmélkedésben valaki Istennel van kapcsolatban, és ebből eredően hoz bizonyos döntéseket, az már túl van a determináltság fogalmán, ugyanis Istenben nincsenek fizikai törvények. Benne a lelkek egyesülnek, és a végtelen szabadságot élik meg. Jézus azt mondja, hogy tüzet hozott. Szerintem erről az isteni tűzről beszél, ami semmiféle egyenlettel nem leírható, mert túlmutat minden létsíkon. Másképp fogalmazva, amikor a magasabb dimenziók befolyásolják a döntéseimet, akkor több szabadságfokkal rendelkezem egészen addig, amíg el nem érek Istenig, aki a Szabadság maga.

Felhasznált irodalom:

[1] The Theoretical Minimum – Leonard Susskind and

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Civil Közösség tagja, aki 13 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az AQUILA Magazinban és a Tüllépésben olvashatóak.

Rizmayer Péter

ILLÉS PRÓFÉTA ÉS KERESZTELŐ JÁNOS

(A lent leírt gondolatokat, összefüggéseket döntő részben Pável Mártától tanultam)

Malakiás próféta könyvében olvasható a következő jövendölés: „*Nézzétek, elküldöm nektek Illés prófétát, mielőtt elérkeznék az én nagy és félelmetes napom.*” (Mal 3,23). Máté evangéliumában Jézus a következőket mondja Keresztelő Jánosról: „*A mennyek országa Keresztelő János idejétől mindmáig erőszakot szenved, az erőszakosok szerzik meg. A próféták és a törvény Jánosig mind ez jövendölték. S ha tudni akarjátok, ő Illés, akinek el kell jönnie. Akinek füle van, hallja meg!*” (Mt11, 12-15). „*A tanítványok megkérdezték: »Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?« Így felelt: »Illés ugyan eljön,*

és helyreállít mindent. Csakhogy én azt mondom nektek: Illés már eljött, de nem ismerték fel, úgy bántak vele, ahogy akartak. Így szenved majd tőlük az Emberfia is.» Ekkor a tanítványok megértették, hogy Keresztelő Jánosról beszélt nekik.» (Mt 17, 10-13)

A fentiek alapján látható, hogy Illés Keresztelő János. Nem ugyanaz a személy, de egy lélek. Ez világos bizonyíték arra, hogy egy lélek többször is testet ölthet. De vajon nem bizonyíték ugyanerre az (ami mintegy előképe is lehet Illés újbóli eljövetelnek), amikor Elizeus Illés elragadtatása előtt Illés lelkének részét kéri: *„Amikor átértek, Illés azt mondta Elizeusnak: »Kérj valamit, mit tegyek még meg neked, mielőtt elválok tőled!« Elizeus így felelt: »Hát akkor szálljon kétannyi rész rám a lelkedből!« Azt mondta neki: »Olyat kértél, amit nehéz teljesíteni. Ha majd látod, mint ragadtatom el, osztályrészül jut neked, de ha (nem), akkor nem kapod meg.«»* (2Kir 2, 9-10). (Fentiekről – továbbá az egész kérdéskörrel – részletesen olvasható Pável Márta *„Akinek füle van a hallásra, az hallja meg!”* c. könyvében.⁸) Az evangélium alapján a korabeli zsidóság számára nem volt kétség afelől, hogy egy lélek újból testet ölthet. Ez jól látszik János evangéliumából is, amikor a zsidók Keresztelő Jánostól a kilétére kérdeznak rá: *„János így tett tanúságot: A zsidók papokat és levitákat küldtek hozzá Jeruzsálemből, s megkérdeztették: »Ki vagy?« Erre megvallotta, nem tagadta, hanem megvallotta: »Nem én vagyok a Messiás.« Ezért megkérdezték tőle: »Hát akkor? Talán Illés vagy?« »Nem vagyok« – felelte. »A próféta vagy?« – Erre is nemmel válaszolt. Így tovább faggatták: »Akkor ki vagy? Választ kell vinnünk azoknak, akik küldtek minket. Mit mondasz magadról?« Ezt felelte: »A pusztában kiáltó szó vagyok: Egyengessétek az Úr útját«, amint Izajás próféta mondta.»* (Jn 1, 19-23) A fenti idézetből az is látható, hogy Keresztelő János földi tudatával nem tudta⁹, hogy benne Illés próféta lelke van. Ezt egyedül Jézus tudta, Jézus mégis – fent hivatkozott Máté evangéliumi idézet alapján – a szemükre veti, hogy nem ismerték fel. Ez számomra azt jelenti, hogy az (is) lett volna a feladatuk, hogy felismerjék, hiszen – ahogy fent láttuk – Isten erre Malakiás prófétán keresztül külön fel is hívta a figyelmüket. *„Általában azt, aki visszajön, ritkán ismerik fel elsőre, a feladata alapján már jobban kitűnik, ki az a lélek, aki benne van.»*¹⁰ Fentiek alapján az látszik, hogy azoknak a papoknak és levitáknak, akik elmentek Keresztelő Jánost megkérdezni, nem volt mély tudásuk az előző életről, hiszen azt gondolták, hogy az újra eljött tisztán emlékszik a korábbi életére, és tudja, hogy ki volt, vagyis egy kérdéssel ez „könnyedén” letudható, ennél azonban ennek – ahogy látjuk is – a felismerése jóval bonyolultabb, illetve ahhoz, hogy felismerjék, Isten kegyelme is kell. Az persze már ebből fakadó következő kérdés, hogy ha felismerik, hogy ő Illés, akkor azt is be kellett volna látniuk, hogy

⁸ Pável Márta: *Akinek füle van a hallásra, az hallja meg!*, magánkiadás, Budapest, 2009, 343-360

⁹ Uo. 344.

¹⁰ U.o. 343-344.

Jézus a Megváltó. Elgondolkodtató, hogy a zsidók az egyik legnagyobb prófétájukat nem ismerték fel.

Jelen írásban a párhuzamokat, hasonlóságokat, összefüggéseket vizsgálom kettejük életében.

A legkézenfekvőbb a külső kinézet: Illés szőrruhát viselt, derekán bőrövvel (Megkérdezte tőlük: *„Milyen volt az az ember, aki szembejött veletek és ezeket a szavakat intézte hozzátok?”* „Szőrruha volt rajta, a derekán pedig bőröv” – felelték. Erre megjegyezte: *„Illés volt, a tisbei.”* 2Kir 1, 7-8). Keresztelő János teveszőr ruhát viselt, csípőjén bőrövvel (*„János teveszőrből készült ruhát viselt, csípőjét pedig bőröv vette körül, sáska és vadméz volt az eledele.”* Mt 3,4)¹¹. Másik szempont lehet a földrajzi egyezés, hiszen amikor Illést tüzes szekérrel elragadták, az a Jordán folyó mellett történt, itt szállt rá Elizeusra Illés lelke (*„...ők ketten a Jordán mellett álltak meg.”* 2Kir 2,7). Keresztelő Jánost pedig sok évszázaddal később ugyanitt látjuk, amint a Jordánban keresztel (*„Megvallották bűneiket, s ő megkeresztelte őket a Jordán folyóban”* Mt 3,6). Ez a folytatás jele, hiszen Keresztelő János ott kezdte meg a prófétai tevékenységét, ahol Illés egykor eltávozott. „Már az első szentföldi zarándokbeszámoló, egy bordeaux-i zarándok 333-ban írt itineráriuma így tudósít: »Onnan (tudniillik a Holt-tengertől) a keresztelés helyéig 5 mérföld (7,5 km, valójában 8 km). Ott van a hely is a folyó fölött, egy domb a másik parton, ahonnan Illés az égbe ragadtatott.»”¹² Másik fontos szempont lehet a „látás”: Elizeusnak az volt a próbája, akkor kapja meg Illés lelkének kétannyi részét, amennyiben látja Illés elragadtatását (*„Ha majd látod, mint ragadtatom el, osztályrészül jut neked, de ha /nem/, akkor nem kapod meg.”* 2Kir 10) Keresztelő Jánosnak pedig látnia kellett, ahogy a Szentlélek a megkeresztelkedéskor rászáll Jézusra. (Ezután János tanúsította: *„Láttam a Lelket, amint galamb alakjában leszállt rá a mennyből, s rajta is maradt. Magam sem ismertem, de aki vízzel keresztelni küldött, azt mondta: Akire látod, hogy leszáll a Lélek s rajta is marad, az majd Szentlélekkel fog keresztelni. Láttam és tanúskodom róla, hogy ő az Isten Fia.”* Jn 1,32-34). Természetesen más minőség, az egyik egy szent lelke, a másik a Szentlélek, de mindkét „látás” a lélek rászállásáról tanúskodik. De utóbbihoz kapcsolható az is, amikor Illés találkozik Istennel, Isten rendkívül finom módon jelenik meg számára, valószínűleg hasonló finomságú lehetett ez is, mint amikor a Szentlélek Jézusra leszállt. *„Az Úr erre azt mondta: »Menj, és a hegyen járulj az Úr színe elé!» S lám, az Úr elvonult arra. Hegyeket tépő, sziklákat sodró, hatalmas szélvész haladt az Úr előtt, de az Úr nem volt a földrengésben. A földrengés után tűz következett, de az Úr nem volt a tűzben. A tüzet enyhe szellő kísérte. Amikor Illés észrevette, befödte arcát köntösével, kiment, és a barlang szája elé állt. Egy hang megszólította,*

¹¹ Lásd Uo.344.

¹² Idézi Micheal Hesemann A NÁZÁRETI JÉZUS Régészek a megváltó nyomában c. könyvében, Szent István Társulat, Bp., 2010, 113.

ezekkel a szavakkal: *»Mit csinálsz itt, Illés?»* Azt felelte: *»Emészt a buzgalom az Úrért, a Seregek Istenéért. Mert Izrael fiai elhagytak, oltáraidat lerombolták, prófétáidat meg kardélre hányták, és most nekem is az életemre törnek.»* (1Kir 19, 11-14). Utóbbi rész arra is tanúság, hogy Illés milyen mélyen szerette Istent, egész valóját az Istenhez törekvés járta át. Nem véletlenül őt ragadta el a tüzes szekér, mint ahogy az sem véletlen, hogy ő lehetett (ő vállalhatta el és vállalta el) már Keresztelő Jánosként Jézus Krisztus előhírnöke. Amikor közeledik feléje Jézus, kétely nélkül, tudja, hogy Ő az Isten *„Másnap, amikor látta, hogy Jézus feléje tart, így szólt: »Nézzétek, az Isten Báránya! Ő veszi el a világ bűneit. Róla mondtam: A nyomomba lép valaki, aki nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én.»* (Jn 1,29-30) (Itt a szöveget talán túlságosan kitágítva az „előbb volt, mint én” olyan értelmezésén is elgondolkodhatunk, hogy Ő az, aki az én, az ego előtt van. Ez azt is jelentené, hogy Keresztelő János ismeri az „én” előtti Istenben lévő állapotot, vagyis egy nagyon magas, tudatos lélek). Ismerte az Urat. A földi valóját (kinézetét) nem ismerte (bár rokonok voltak, de Keresztelő János az esszéneusok között élt a pusztában *„A gyermek nőtt, erősödött lélekben, és mindaddig a pusztában élt, míg Izrael előtt föl nem lépett.”* Lk 1,80), hanem az Isten valóságát ismerte fel benne, amit azért ismerhetett fel, mert pontosan tudta, hogy mi az. Mindezek alapján feltehetjük a kérdést, hogy ki volt ez a lélek valójában? Honnan jött? De lehet, hogy az a jobb kérdés, hogy amikor a Földön tevékenykedik, akkor hol van, milyen magasságokban van a lelke? Azt se felejtsük el, hogy miközben Illés a zsidóknál egy kitüntetett próféta, addig ezt a lelket ez a földi összefüggés (hogy ő előzőleg Illés volt) egyáltalán nem érdekli, számára lényegtelen, nem foglalkozik ezzel, amiatt, mert nincs egója, nem akar mást – mint ahogy Illés is, ahogy a fenti idézetben is láttuk – mint Istent szolgálni. (Valószínűleg az igazi szolgálat ideje és tere is már más, mint a földi tér és idő.) Ez az igaz és teljes alázatosság. Nem véletlenül mondta Jézus róla, hogy több, mint próféta. *„Amikor János követei elementek, Jánosról kezdett beszélni a népnek: »Mit mentetek ki látni a pusztába? Széltől hajladozó nádat? Vagy mit mentetek ki látni? Finom ruhába öltözött embert? Akik drága ruhában járnak és a kényelemnek élnek, a királyi palotákban találhatók. Vagy mit mentetek ki látni? Prófétát? Igen, mondom nektek, többet mint prófétát. Őróla van megírva: 'Íme, elküldöm követemet színed előtt, hogy előkészítse utadat.' Mondom nektek, az aszszonyok fiai között nincs, aki nagyobb volna Jánosnál. Az Isten országában azonban a legkisebb is nagyobb nála.»* (Lk 7, 24-28). Ez az óriási lélek felette áll ennek a világnak, kívül van rajta. Ennek az is szimbolikus jelzése, hogy a pusztában tevékenykedik, az emberi világon kívül. Keresztelő János magát (Izajás prófétát idézve) a pusztába kiállító szóként határozza meg, ami elsődleges értelemben valóban így van, hiszen a pusztában tevékenykedik, ugyanakkor másodlagos értelemben (ami valójában az elsődleges) ez a pusztaság az emberi világ, minden egyes emberi lélek,

aki elhagyta Istent és a lelkében pusztaság van. Amiatt jött, hogy előkészítse a lelkeket az eljövendő Isten befogadására. Tartsanak bűnbánatot, tisztítsák meg magukat, álljanak készen. Az is nagyon szép, hogy a János nevet viseli az Úr előhírnöke (akinek a nevét Isten adta: „Az angyal azonban így szólt hozzá: »Ne félj, Zakariás, mert imád meghallgatásra talált! Feleséged, Erzsébet, fiút szül neked, s te Jánosnak fogod nevezni.«” Lk 1,13), és ugyanezt a nevet viseli Jézus szeretett tanítványa is. Az sem lehet véletlen, hogy mielőtt János Jézus tanítvány lesz, Keresztelő János tanítványa volt, illetve ugyanúgy esszéneus volt, mint Keresztelő János: „Nem kétséges tehát, hogy Szent János egész közeli viszonyban, kapcsolatban volt az esszéneus mozgalommal, valószínűleg ifjú korában ott nyerte kiképzését, szellemi nevelését, mielőtt először Keresztelő Szent János, majd a tanúságtétele nyomán az Úr Jézus tanítványa lett volna.”¹³

Mindezek mellett Illés és Keresztelő János között egy, a Bibliából kiolvasható súlyos karmikus (Pável Márta kifejezésével élve „egofructa”¹⁴) összefüggés is van: Illés megölette Baál 450 prófétáját (1Kir, 18, 22): „Illés erre meghagyta nekik: »Ragadjátok meg Baál prófétáit! Ne meneküljön meg egy se közülük!« Megragadták, s Illés levitte őket a Kison-patakhoz, s ott megölette őket.” (1Kir, 18, 40). Továbbá Achaszja királynak összesen százkét emberét: „Azután elküldött hozzá egy ötven (férfi) fölé rendelt embert az ötvennel együtt. Az éppen akkor ért oda, amikor egy hegy csúcsán ült, s így szólította meg: »Isten embere, a király parancsolja, gyere le!« Illés azt felelte az ötven (férfi) fölé rendelt embernek: »Jól van, ha Isten embere vagyok, szálljon alá tűz az égből és pusztítson el ötven (embereddel) együtt.« Erre tűz csapott le az égből és elpusztította az ötvennel együtt. A király most egy másik ötven (férfi) fölé rendelt emberét küldte el hozzá az ötvennel együtt. Az elment és azt mondta neki: »Isten embere, azt parancsolta a király, gyere le! « Illés azonban így válaszolt: »Ha Isten embere vagyok, szálljon alá tűz az égből, és pusztítson el az ötven (embereddel) együtt.« Erre Isten tüze lecsapott az égből és elpusztította az ötvennel együtt.” (2Kir, 1, 9-12). A fentiek alapján nem véletlen, hogy Keresztelő János erőszakos halált halt, Heródes lefejeztette (lásd Mt 14, 1-12). Keresztelő János halála a Biblia alapján érthetetlennek tűnik, azonban ebből a perspektívából világos következménye Illés tetteinek.

Remélem, hogy fenti összefüggések, ha nem is teljes körűek, de elegendőek ahhoz, hogy újra átgondoljuk Szent Illés próféta és Keresztelő Szent János kapcsolatát, és ezen keresztül sok olyan gondolat felmerüljön bennünk, amelyek tovább mélyítik az utunkat Istenbe.

Irodalom

- Pável Márta: Akinek füle van a hallásra, az hallja meg!, magánkiadás, Budapest, 2009

¹³ Szörényi Andor: A holttengeri tekercsek és Szent János evangéliuma, In: Vigilia 1963/11, 652.

¹⁴ Pável Márta: Istentől való eljövételünk mikéntjéről, okairól Alternatív megközelítés, így is igaz lehet(ne)! In: Pável Márta: i. m. 7. fejezet (98-132)

- Micheal Hesemann: A NÁZÁRETI JÉZUS Régészek a megváltó nyomában, Szent István Társulat, Bp., 2010
- <https://szentiras.hu/szit> (2022. 01.)
- Szörényi Andor: A holttengeri tekercsek és Szent János evangéliuma, In: Vigilia 1963/11

A cikk írója: Rizmayer Péter, a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen diplomázott magyar és esztétika szakokon. Korábban tanított, jelenleg projektmenedzserként dolgozik. 15 éve van az AQUILA Közösségben, az AQUILA Magazinban és a Túllépésben is rendszeresen publikál.

Fotók: Márkus László: A templom 10 éves ünnepe

Impresszum

Kiadó: AQUILA Civil Társulat, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.

Felelős kiadó: Varga Péterné/Pável Márta, Szeibert Márton

Honlap: www.aqp.hu

E-mail: varga.marta@aqp.hu

Telefon: +36 20 7777440

Nemzetközi azonosítószám:

HU ISSN 2064-7700

Bankszámlaszám:

UNI-CREDIT bank

10918001-00000038-58540003

Fő- és felelős szerkesztő: Varga Péterné/Pável Márta,

Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton

Főmunkatársak, szerkesztők/lektorok:

Nagy Varga Katalin, lektor

Rizmayerné Márkus Edit, lektor, korrektor

Marton Janka, lektor, korrektor

Pável Ágnes, lektor

Oroszi-Kuzmich Kinga, korrektor

Rizmayer Péter, lektor, korrektor